

چالشها و رویدادهای جنبش کارگران و مزدبگیران در

فروردین ماه

زینت میرهاشمی

کارگران شرکت «سامیکو صنعت» واقع در شهر همدان، روز سه شنبه ۱۶ فروردین اقدام به راهپیمایی اعتراضی نمودند. این کارگران به عدم پرداخت حقوقشان به مدت دو سال اعتراض داشتند.

کارگران نیروگاه اتمی بوشهر در اعتراض به اخراج همکاران خود روز سه شنبه ۲۰ فروردین دست به تجمع اعتراضی زدند. این حرکت نشانی از همبستگی کارگری که پایه‌هایی برای وحدت و تشکل‌یابی است، می‌تواند باشد. زیرا با توجه به بحرانی و بیمار بودن اقتصاد ایران و سیاستهای رژیم، بیکاری، اخراج و ناامنی کار در انتظار همه کارگران و مزدبگیران قرار دارد به همین دلیل برای مقابله با این امر همبستگی کارگران شاغل با همکاران اخراجی خود، مهم و تعیین کننده است.

۴ هزار کارگر کشت و صنعت مغان واقع در خوزستان، روز شنبه ۲۷ فروردین دست به اعتراض زدند. این کارگران در مقابل واگذاری مالکیت این کارخانه به بخش خصوصی اعتراض کرده و خواهان واگذاری سهام آن به کارگران شدند. این اعتصاب بزرگ به مدت یک هفته ادامه داشت.

کارگران شرکت «فرش البرز» واقع در بابلسر، روز چهارشنبه ۱۷ فروردین دست به تجمع اعتراضی زدند. این کارگران به انحلال شرکت و بیکار شدنشان اعتراض داشتند.

کارگران «فیروز الکتریک» نیشابور که بیشتر آن را زنان تشکیل می‌دهند ماهیانه ۵۰ هزار تومان حقوق می‌گیرند. اینها ۲۱ فروردین که در این مورد گزارش داده است می‌نویسد: «در مشاغلی همچون دستگاههای تزریق و پرس ضربه ای که قبلا مردان آن را انجام می‌دادند، از زنان استفاده می‌کنند.»

در پایان سال گذشته، شورای عالی کار حداقل دستمزد کارگران را تعیین کرد. شورای عالی کار متشکل از نمایندگان کارفرما، دولت و شوراهای اسلامی کار است. حداقل دستمزد به مبلغ ۱۲۲ هزار و ۵۰۰ ریال مورد اعتراض کارگران و مزدبگیران قرار گرفته است. این افزایش دستمزد که هیچ تناسبی با افزایش نرخ تورم و هزینه‌های زندگی ندارد، وضعیت معاشی کارگران و مزدبگیران را هر چه بیشتر دشوار خواهد کرد. تصمیم شورای عالی کار خشم کارگران و مزدبگیران را برانگیخته و مورد اعتراض آنها و همه فعالان این جنبش قرار گرفته است. در فقدان نماینده واقعی کارگران در شورای عالی کار، تصمیمات این شورا مثل گذشته به نفع کارفرمایان و دولت صورت گرفته است.

اول ماه مه روز کارگر، روز اعتراض کارگران به این تصمیم ناعادلانه خواهد بود. تشکلهای زرد خانه کارگر و شوراهای اسلامی کار در ظاهر وانمود می‌کنند که در این ماجرا طرف کارگران را می‌گیرند اما این وابستگان به قدرت و حافظان نظام جمهوری اسلامی نقش کنترل کننده اعتراضهای کارگری و نیز مانعی برای شکل‌گیری تشکلهای مستقل کارگری هستند.

در فروردین ماه اعتراضهای کارگری جریان داشت. این اعتراضها بر سر بیکاری، اخراج و عدم پرداخت حقوق صورت گرفته است. در ماهی که گذشت شاهد اخراجهای بیشماری از کارگران بودیم. این کارگران بعد از پایان تعطیلات نوروزی وقتی به کار خود بازگشتند با اخراج خود روبرو شده‌اند. در زیر به برجسته‌ترین اعتراضهای کارگران و مزدبگیران در ماهی که گذشت اشاره می‌کنیم.

حداقل دستمزد،

زندگی حداقل

منصور امان

هشدارهای کارگزاران حکومت در مجامع کارگری پیرامون واکنش خشم آگین طبقه کارگر در برابر نرخ اعلام شده حداقل دستمزد، همچنان ادامه دارد. در تازه‌ترین ارزیابی، دبیر اجرایی تشکل دولتی «خانه کارگر» در لارستان، رژیم را از «اعتراضات گسترده در آینده ای نه چندان دور» پرهیز داد و ضمن ابراز شگفتی از تصمیم شورای عالی کار، آن را «نسنجیده» نامید.

پیشتر نیز، فردی که خبرگزاریهای دولتی از او به عنوان «عضو اصلی کانون شوراهای اسلامی کار استان تهران» یاد کردند، نسبت به «اعتراض و تجمع گسترده» کارگران هشدار داده بود. فرد مزبور که پیشاپیش به تدارک رویارویی با اعتراضات کارگری پرداخته بود، ملامت‌سازانه رهنمود داد، کارگران به جای شکایت به سازمانهای بین‌المللی، «به مقام رهبری مراجعه کنند».

شورای عالی کار حکومت در حالی افزایش ۱۵ درصدی حداقل دستمزد را کافی دانسته است که مبلغ قرار گرفته بر این پایه یعنی، ۱۲۲ هزار و ۵۹۲ تومان، حتی ابتدایی‌ترین نیازهای زندگی روزمره کارگران را نیز پاسخگو نیست. تصمیم مزبور در شرایط افزایش روزانه نرخ تورم، برای کارگران و خانواده‌هایشان به معنای محرومیت قانونی از نان شب است.

به تنگدستی مطلق کشاندن کارروزرانی که به گاه، رنج ۱۸ ساعت کار و اضافه کاری را بر دوش می‌کشند در همان هنگامی صورت می‌گیرد که به گفته معاون تنظیم کار وزارت کار، «نیروی کار بهره‌وری خود را بیش از روند افزایش مزد افزایش داده است». این کارگزار حکومت نگفته است که «بهره‌وری» مزبور به چه بهایی به دست آمده است، از کیسه جان و سلامتی و سطح زندگی چه کسانی پرداخت شده و سود آن به جیب کدام کسان رفته است.

اعتراض کارگران به تحمیل ادبار بیشتر، در راه نیست، آغاز شده است. بر سرکای دزد قافله، نمی‌توان خرده گرفت که چرا هشدار می‌دهند.

۹ فروردین ۸۴

تظاهرات اعتراضی به

قتل روستاییان در بانه

جعفر پویه

مردم شهر بانه در اعتراض به تیراندازی ضد مردمی جمهوری اسلامی به سوی دونفر از از پیشه‌وران روستایی و قتل آنان، دست به تظاهرات زدند. مردم خشمگین در حالی که مقامات حکومتی را مسوول این جنایات معرفی می‌کردند، با حمله به مراکز دولتی و حکومتی، به تخریب آنها پرداختند و دو ماشین متعلق به نیروهای سرکوبگر را به آتش کشیدند.

این اعتراضات هنگامی شعله‌ور شد که پس از قتل یک تن از اهالی روستای «نه نور» از توابع بانه بر اثر شلیک ماموران حکومتی، مردم فرد ضارب را دستگیر کرده و به دادگاه تحویل می‌دهند. اما یک روز بعد یعنی،

سه شنبه ۹ فروردین، بار دیگر یکی از اهالی روستای «کوخه مامو» هدف تیراندازی قرار می‌گیرد و در بیمارستان شهر فوت می‌کند. مردم در اعتراض به این دوقتل، طی دو روز متوالی به خیابان آمده و با برگزاری تظاهرات خشمگینانه، به

ادامه این اعمال جنایتکارانه اعتراض کردند. این در حالی است که مردم محروم کردستان از حداقل امکانات زیستی برخوردارند و مقامات حکومتی هیچگونه توجهی برای بهبود وضع آنان نکرده‌اند. مرز نشینان برای ادامه زندگی با پیشه‌وری در مناطق مرزی به گذران امور مشغولند اما نیروهای حکومتی نه تنها مانع ادامه معاش مردم می‌شوند بلکه، آنان را به گلوله نیز می‌بندند.

مردم بانه و دیگر شهرهای ایران باید دست به دست یکدیگر بدهند و در یک قیام همگانی، شر آدمکشان رژیم ضد انسانی جمهوری اسلامی را بکنند.

۱۱ فروردین ۸۴